

Tittel: Tam Mummi-verden

Ingress: Mummi-forestillingen på Trikkestallen har lite nytt å by på. Noen få magiske øyeblikk og musikken står for høydepunktene.

Av: Elisabeth Leinslie

Mummitrollet og det usynlige barnet

Av: Tove Jansson

Regi: Line Rosvoll

Dukker: Kari Noreger

Musikk: Hans Rønningen

Med: Hans Rønningen, Knut Wiulsrød, Marianne Edvardsen, Per Skjølvik, Suzanne

Paalgard, Ivana W. Lantova

Oslo Nye Teater (Trikkestallen)

Historien om ”Mummitrollet og det usynlige barnet” tar for seg problemstillinger omkring omsorg og omsorgssvikt. En jente (Ninni) er blitt usynlig mens hun bodde hos sin tyranniske tante. Hjelperen Too-tikki bringer barnet til Mummifamilien slik at hun kan få den omsorgen som skal til for at hun kommer til syne igjen. En prosess som i denne produksjonen virker enkel og grei, nesten uten motstand.

Defensivt

Mangel på motstand går utover både jentas og hele forestillingens intensitet. Det oppstår ingen spenning omkring hvorvidt vi kommer til å få se denne jenta eller ikke. Fraværet av spenning viser seg i en rekke for lange og kjedelige sekvenser uten høydepunkter. Den flate dramaturgien speiler en defensiv holdning som undervurderer dagens barn og deres forhold til underholdning. Dette blir for langsomt og lite komplekst for de fleste tilskuerne.

Hans Rønningen står for både komposisjon og fremførelse av musikken. Forskjellige typer gitarer og sykkelhjul benyttes til å skape et musikalsk register som spenner seg fra klassiske viser til enkle toner og rolig støy. Dette er et av de beste elementene i forestillingen, men det er synd at Rønningen med sine gitarer og sykkelhjul-instrument er plassert i periferien av scenerommet. Instrumentene er en morsom installasjon som med fordel ville gjort seg som en integrert del av scenografien.

Magiske øyeblikk

Noe av det beste jeg vet med barneteater er at det ofte fokuseres på å skape magiske, nesten surrealistiske, øyeblikk. I *Mummi* styrker slike (magiske) øyeblikk forestillingen. Som når soppene danser i luften, huskuren mot 'venner som blir vanskelige å se' brygges (i luften), elementer i scenografien beveger seg og når Too-tikki tryller frem bilder i scenografien.

Interaksjonen mellom Rønningen og dukkene skaper også fine øyeblikk som barna synes er spennende, men det er for få av dem. Var Rønningen, med instrumenter, plassert på scenen ville dette grepet kunne blitt utnyttet i større grad.

Gammeldags

At musikeren og hans instrument-installasjon er forvist fra scenebildet speiler et gammeldags teatersyn som preger hele forestillingen. Verken dukkene, dukkeføringen eller scenografien har noe nytt og spennende og by på. Dukkene virker for små for den store scenen, og bare Knut Wiulsrød (Mummitrollet) nærmer seg å skape et vesen Mummi-verdenen á la 2006 verdig. Jeg har med andre ord vanskelig for å se hva denne produksjonen tilfører norsk barneteater i dag. Dette er snarere dukketeater slik vi så det for 20 år siden.